

IN the attempt to reorganize the teaching of classics, on the plan which has proved so brilliantly successful with modern languages, I have often regretted that there were no recorded experiments to learn from. That the general method of instruction and of practice was oral in former times, is indeed clear by many proofs: but there seems to be no record of details, other than may be inferred from such books as the dialogues of Erasmus, Corderius, Vives, or Sturm. I have therefore kept nearly all the written exercises which have been shown up to me in the past few years; and now I have put down a lesson, with its results, in the hope that it may be useful to others, and may cause others also to make and to record their own experiments.

This is a class of average boys, who are in the second year of Greek: one lesson a day of 45 minutes being allowed for this subject. The class is accidentally small, some of the boys having been absent on the day of this lesson. All began Greek in this school except one, whose exercise is marked H; he is a year older than the rest, and had elsewhere learnt Greek for a year on the current grammar-book system: all the others have learnt orally from the first. Two may possibly specialize in classics (A and E); two will specialize in mathematics (D and H) two in science (B and C), one in history (F), one in nothing (G). B came from an elementary school.

The lesson is recorded, so far as I was able to do, exactly as it was given. Something may have been omitted, but nothing has been added; there is no change except in one word in which the master himself was wrong, but since the mistake was faithfully reproduced, it is instructive for him only. The exercises are exactly reproduced in every other particular. Certain mistakes, such as the omission of the augment, have been made because the class had been reading Homer.

It will be seen that the boys' imaginations have been at work, and that the method is clearly the opposite of mechanical; this is, to my mind, the chief merit of an oral method. It is unnecessary to point out how profound and far-reaching the effect must be on the national mind, if for a generation the school teaching should tend to exercise the imagination, instead of being mechanical. I would also point out that H, who has learnt Greek for three years, and has had the advantage, if it be an advantage, of a drill in mechanical grammar before the rest began, is the least satisfactory of the set, although his ability is above the average. The conversational answers are as a rule quite correct.

I should be glad to hear from any one who is interested in the matter.

W. H. D. ROUSE.

PERSE GRAMMAR SCHOOL,
CAMBRIDGE.

March 1907.

A GREEK LESSON.

(Fifth Form: Average Age 15½: Fifth Term of Greek).

Subject: New vocabulary, appropriate to spring.

Practice of indefinite constructions, indirect question, instrumental case, genitive of time.

Time: 45 minutes.

[It is often useful to make as though a lesson were unpremeditated; here we are helped by the chance that someone is a minute late.]

Master. ποῦ 'στιν ὁ Ἀλέξανδρος;

Boys, in chorus. οὐκ ἴσμεν

Master. Complete the sentence; you know how it should be done. Repeat the question, changing the direct to the indirect pronoun, ὅστις for τίς, ὅποτε for πότε. Now: ποῦ 'στιν ὁ Ἀλέξανδρος;

*Boys*¹. οὐκ ἴσμεν | ὅπου 'στιν | ὁ Ἀλέξανδρος.

[Enter Alexander.]

Master. ἰδοὺ ὁ Ἀλέξανδρος. [No answer: expectant look on the faces.] ἄρ' οὐκ ἴστε ὅτι σημαίνει τὸ ἰδοῦ;

Boys. οὐκ ἴσμεν | ὅτι σημαίνει | τὸ ἰδοῦ. [They pronounce ἰδοῦ some right and some wrong.]

Master. ὦ Περσεῦ, ἀνάβα ἐπὶ τὸ βῆμα.

Perseus. [does so] ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα. ὦ φίλοι, τί δρῶ;

Boys. ἀναβαίνεις ἐπὶ τὸ βῆμα. ὦ διδάσκαλε, τί δρᾷ;

Master. ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ βῆμα. σὺ δὲ λάβε τὴν ἄσβεστον.

Perseus. λαμβάνω τὴν ἄσβεστον [question and answer as before.]

1. The vertical lines denote a pause. By pauses, the phrasing is regulated in chorus work.

Master. γράφε τὸ ἰδοῦ. [He does so.] That means, See!

Boy. Please sir, what does ἰδοῦ come from?

Master. Does any one know?

One or two boys. ὀρῶ, ἰδεῖν.

Boy. But what part is it?

Master. ἰδέ would be active imperative of ἰδεῖν, this is middle. ἀλλὰ ἀνέμνησέ με τοῦτο—[a boy holds up his hand] do you know what that means? [Pause]. ἀναμιμνήσκω.

A boy. To remember.

Master. No, to remind, remember is ἀναμιμνήσκομαι, the passive. ἀνέμνησέ με τοῦτο γραφῆς τινος Ἑλληνικῆς, ἤνπερ ἔχω που ἐνταῦθα. [Finds it, or sketches it on the board¹.] τί ὀρᾶτε;

Boy. ὀρῶ ἐν τῇ γραφῇ τρεῖς ἀνθρώπους

Master. ποίους;

Boy. ἓνα ἄνδρα καθήμενον, ἓνα

Master. τὸν μὲν ἓνα ἄνδρα καθήμενον

Boy. τὸν μὲν ἓνα ἄνδρα καθήμενον, ἓνα δὲ ἐστῶτα, ἓνα δὲ . .

Master. ἀλλὰ παῖς ἐστὶν οὗτος. τί δὴ δρᾷ ὁ παῖς;

Boy. προτείνει τὴν χεῖρα . . .

Master. ποτέραν χεῖρα προτείνει;

Boy. τὴν δεξιὰν χεῖρα προτείνει, δεικνὺς ὄρνιθα.

Master. ποίαν τινὰ ὄρνιθα;

Boy. οὐκ οἶδα ὁποίαν τινὰ ὄρνιθα δείκνυσιν ὁ παῖς.

Master. τίς ὄρνις ἔρχεται ἦρος;

Boy. τὸ ἦρος τί σημαίνει;

Master. γράφε σὺ, ὦ Περσεῦ· ἔαρ, ἦρος, ἦρι. νῦν δὲ τίς οἶδεν ὅτι ἐστὶ τοῦτο; μόρ . . γάρ ἐστὶν ἐνιαυτοῦ.

A boy. Spring.

Master. ἦρος οὖν τίς ὄρνις ἔρχεται;

Boy. The cuckoo.

Master. ναί, ὁ κόκκυξ: (γράφε σὺ, κόκκυξ, κόκκυγος.) ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γράφε· χελιδῶν, χελιδόνος. Ἀγγλιστὶ πῶς καλεῖται;

Boy. Swallow.

Master. τίς οὖν ὄρνις ἐκείνη;

Boy. χελιδῶν ἐκείνη.

Master. εὖ λέγεις, χελιδῶν ἐκείνη γε. θέασαι δὲ τὰ

1. See Baumeister, *Denkmäler* fig. 2128; Macmillan's *Atlas of Antiquities* 64¹⁰.

γράμματα ταῦτα ἄπερ ἐξίεται ἐκ τοῦ στόματος. ὁ γὰρ παῖς φησιν, ἰδοὺ χελιδών· ὁ δὲ ἀνὴρ ὁ καθήμενος, νῆ τὸν Ἡρακλέα, αὐτήι. [This is explained in English.] ὁ δὲ ἀνὴρ φησιν ὁ ἐστῶς, ἔαρ ἤδη. κατάβα νῦν, ὦ Περσεῦ.

Perseus. καταβαίνω ἀπὸ τοῦ βήματος.

Master. σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, ἀνάβα.

Alex. ἀναβαίνω μὲν ἐπὶ τὸ βῆμα, λαμβάνω δὲ τὴν ἄσβεστον.

Master. διὰ τί;

Alex. ἵνα γράψω τὰ γράμματα ἐπὶ τῷ πίνακι.

Master. πρῶτον δὲ ἀπομόργνυ ταῦτα τὰ γράμματα.

Alex. ἀπομόργνυμι δὴ.

Master. λέγετ' οὖν μοι, ὦ παῖδες, τί γίγνεται ἤρος ἐν ἀγροῖς; [No answer.] I am going to describe what happens on a farm at this season. What is it?

Boys. Ploughing and sowing.

Master. Yes, and reaping later I am going to give you the words for all three, if you don't know them, and then arrange a sentence for each, all in one form.

A boy. Please sir, what is a farm in Greek?

Master. χωρίον, or sometimes ἀγροί. γράφε σύ. χωρίον, μὴ χώριον, ρί, ρί. [He accents it.] ἀπόκριται δὴ σύ, τί γίγνεται ἤρος ἐν τοῖς ἀγροῖς; [No answer.] γράφε· ἀρῶ, ἀροῖς. Go through the present tense.—Now the imperfect.—The future and aorist are irregular: ἀρόσω, ἤροσα.—Give the moods of ἤροσα.—ὅς ἂν ἀρόση, καλεῖται ἀροτήρ. γράφε, ἀροτήρ ἀροτήρος. τί καλεῖται ἐκεῖνος ὅς ἂν ἀρόση;

Boys. ἀροτήρ | καλεῖται | ἐκεῖνος | ὅς ἂν ἀρόση.

Master. ποίω δ' ὀργάνω ἀροῖ ὁ ἀροτήρ;

A boy. ἀρότρῳ ἀροῖ ὁ ἀροτήρ.

Master. ὅταν ἀροῖ τῷ ἀρότρῳ ὁ ἀροτήρ, γίγνεται ἄροτος. τί γίγνεται;

Boys. ἄροτος | γίγνεται | ὅταν ἀροῖ | τῷ ἀρότρῳ | ὁ ἀροτήρ.

Master. μετὰ τοῦτο σπείρει. σὺ δὲ γράφε τὸ σπείρω. τί δέδρακε;

Boys. γέγραφε | τὸ σπείρω.

Master. ὅς δ' ἂν σπείρη, καλεῖται σπορεύς. γράφε.—τί καλεῖται;

Boys. σπορεὺς | καλεῖται | ὅς ἂν σπείρη.

Master. σπείρει δὲ σπέρματα ὁ σπορεὺς. γράφε τὸ σπέρμα.—τί σπείρει;

Boys. σπέρματα σπείρει | ὁ σπορεὺς.

Master. ὅταν δὲ σπείρη σπέρματα ὁ σπορεὺς, τί γίγνεται;

Boys. οὐκ ἴσμεν | ὅτι γίγνεται | ὅταν σπείρη σπέρματα | ὁ σπορεὺς.

Master. σπορὰ γίγνεται, ὅταν σπείρη σπέρματα ὁ σπορεὺς. λέγετε νῦν ἅπαντες. [They do so.] μετὰ δὲ ταῦτα θερίζει. γράφε σὺ, θερίζω, θεριῶ, ἐθέρισα. Give the moods.—ὅς ἂν θερίση, ὀνομάζεται θεριστής. γράφε. Decline θεριστής, like πολίτης.—λέγετε δὴ· τί ὀνομάζεται, ὅς ἂν θερίση;

Boys. θεριστής | ὀνομάζεται | ὅς ἂν θερίση.

Master. θερίζει δὲ δρεπάνῳ ὁ θεριστής. γράφε.—ποιῶ οὖν ὄργανῳ;

Boys. δρεπάνῳ | θερίζει | ὁ θεριστής.

Master. ὅταν δὲ θερίση τῷ δρεπάνῳ ὁ θεριστής, θέρος γίγνεται. γράφε.—τί γίγνεται;

Boys. θέρος | γίγνεται | ὅταν θερίση | τῷ δρεπάνῳ | ὁ θεριστής.

Master. γράφετε νῦν ταῦτα.

[They are written out, first with the words in view, then after they have been rubbed out. The final form is :

1. ὅταν ἀροῖ τῷ ἀρότρῳ ὁ ἀροτήρ, ἄροτος γίγνεται.
2. ὅταν σπείρη τὰ σπέρματα ὁ σπορεὺς, σπορὰ γίγνεται.
3. ὅταν θερίση ὁ θεριστής τῷ δρεπάνῳ, θέρος γίγνεται.

[Of these exercises 2 are correct, 5 have one mistake, 1 has two.]

Master. τήμερον οὖν, παῖδες, συγγράψετε μοι μῦθόν τινα οἴκοι. ἔστι γάρ τοί τις ἀνὴρ ἐν τῇ σελήνῃ, ὅσπερ ὀνομάζεται ὁ σεληνίτης· οὗτος δὲ ἐκ πίπτει ἀπὸ τῆς σελήνης—ἴστε ὅπως;

Boys. οὐκ ἴσμεν.

Master. τί δέ; ὁ Ζεὺς ὀργιζόμενος ῥίπτει αὐτὸν· ὡς καὶ ἔρριψε τὸν Ἥρα κατὰ τὸν Ὀμηρον· ἴστε ἄρα νῦν; τεταγών...

A boy. τεταγών ποδὸς ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Master. πόσον δὲ χρόνον ἐφέρετο;

A boy. πᾶν ἡμᾶρ φέρετο...

τῷ
Ἡφαιότιν

Master. ἐφέρετο. καὶ πίπτει ἐν χωρίῳ τινι, ἐν ᾧ ὁ γεωργὸς
—τί δρᾷ;

Boys. γεωργεῖ.

Master. ὁ δὲ παῖς ὁ τοῦ γεωργοῦ ἰδὼν τὸν ἄνδρα πίπτοντα
πρῶτον μὲν νομίζει χελιδόνα εἶναι ἔπειτα δὲ ὁρᾷ ὄντα ἄνδρα, καὶ
ἐρωτᾷ μὲν ὁ Σελινίτης, ἀποκρίνεται δὲ ὁ γεωργός.

EXERCISES.

A.

περὶ τοῦ Δίος καὶ τῆς σελήνης.

Ἡ μὲν σελήνη πάλαι πανσέληνος αἰεὶ ἦν. Ὁ δὲ Ζεὺς,
“ὦ σελήνη” φησιν “Οὐκ ἐθέλω αἰεὶ βλέπειν πᾶν τὸ προσώπου
σου, περιστρέφου. ἵνα μὴ σέ βλέπω.” Ἡ μὲν σελήνη οὐ φήσι.
Ὁ δὲ Ζεὺς λαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ σεληνῇ, σκέλει
καὶ βύλλει ἐκπόδων. Ὁ σελήνιος ἐπὶ τὴν γῆν πίπτει, καὶ ἐπι
τούς ἄγρους, ἐν οἷς γεώργον εὑρίσκει. “Χαίρε,” λέγει ὁ ἄν
θρωπος, ὁ ἀπὸ τῆς σελήνης “καὶ σὺ χαίρε, ὁ γεώργος φήσιν.
Ἐπειτα ὁ σελήνιος ἐρωτᾷ” ποῦ εἰμί, τις εἶ, καὶ τί δρᾷς?
Ὁ γεώργος “ἐπὶ τῆς γῆς εἶ” φησιν “Ἐγὼ σπόρευς εἰμί καὶ
σπείρω σπέρματα. Ὁ μὲν ἄλλος “ὅταν ὁ σπόρευς,” φησιν
“σπέρματα σπείρη τί γιγνέται”? Ἀποκρίνεται ὁ σπόρευς “ὅταν
σπέρματα σπείρη ὁ σπορευς, σπορὰ γιγνέται.” Μετά δὲ ταῦτα
ἐρωτᾷ ὁ σελήνιος, τί γιγνέται ἐκεῖ? Ἄροτος γιγνέται, καὶ ἄροτῆρ
τῷ ἄροτρῷ ἄροϊ.

Ἐπεὶ δὲ ὁ σελήνιος ἐν γῇ οὐ πόλυν χρόνον ἠγάγευ ἐρωτήσε
τὸν Δία ἵνα ἐς τὴν σελήνην κατερχήται. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀπεῖ, ἐφ'
ᾧ πανσέληνη εἶ μόνον ἀπάξ ἐκαστῷ μηνί.

τούτο ἐστὶ αἴτια ὅτι οὐκ ἐστὶν αἰεὶ πανσέληνη.

B.

Ζεὺς ἀχνυμένος ἔριψε τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ σελήνῃ ἀπὸ
τῆς σελήνης. ὁ σεληνίτης, πᾶν ἡμᾶρ φερομένος, κατέπεσε ἐν
τῇ Ἀγγίλῃ. ἐκεῖ γεώργος εὑρε καὶ ἐκόμισα. αὔριον ὁ σεληνίτης

περεπάτει πέρι τοῦ χώριου. οἱ δούλοι τοῦ γεωργοῦ ἐσπείρων καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἄπο τῆς σελήνης ἔλεξε τῷ γεωργῷ “ τὶ δρῶσι οἱ δούλοι: ” “ σπειρῶσι τὰ σπερμάτα ” ἔφη ὁ γέωργος “ ὅστις ἂν σπείρη τὰ σπερμάτα, τὶ ὀνομάζεται ” — “ σπόρευς ὀνομάζεται ” ἔλεξε ὁ γέωργος. “ χάριν οἶδα σοι ” ἔφη. ἔπειτα ὁ σεληνίτης καὶ ὁ γεώργος ἔβησαν ἐς ἄλλον ἄγρον ἐν ᾧ οἱ δούλοι ἄρουσι. ὁ σεληνίτης οὐκ εἰδώς ὅτι οἱ δούλοι ποιῶνσι, ἤρόετο. ὁ γέωργος ἔλεξε “ ἄρουσι ἄγρον τῷ ἄροτρῷ ” — “ καὶ τὶ ὀνομάζονται ” — “ ὅστις ἂν ἄρῃ τῷ ἄροτρῷ, καλεῖται ἄροτος. ” ἔπειτα ἐβήσαν. ὅτε ἐβήσαν οἴκοιδε, ὁ γέωργος ἔλεξε τῷ ξενῷ, “ τοῦ θεροῦ θερίζομεν ” — τίνι: — “ τῇ δρεπάνῃ καὶ ὅταν ἄνθρωπος τις θερίζῃ, θερίστης ὀνομάζεται. ” “ χάριν οἶδα σοι ” ἔφη ὁ σεληνίτης καὶ ἔπειτα ἐδηδοκάντες, ἀνεβήσαν καὶ ἐκαθευδησαν.

C.

γεώργος πότε ἤργαζετο ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ αἰψα εἶδε τινα ἄνθρωπον πίπτοντα ἐκ τοῦ οὐράνου. ὁ ἄνηρ ὁ ἄπο τῆς σελήνης ἐπέσε παρα τοῦ γεωργον καὶ, ἐπειδὴ ἀνέστη, ἔλεξε “ χαιρε! ὁ γεωργος ἔφη ” χαιρε! ἄλλα τίς εἶ; ”

ὁ ξενος “ εἰμι ” ἔφή ” ὁ ἄνηρ ὁ ἀπὸ τῆς σελήνης. ὁ Ζεὺς χωομενος, ἐριψε ποδος καὶ με ἔβαλε ἐκ τοῦ οὐράνου. παν δ' ἡμαρ πεπτωκα. ἀλλ' ἄγε τίς εἶ καὶ τίνα ἐστὶν ταῦτα;

Γεω. “ εἰμι γεώργος καὶ ἐκείνο ἐστὶν τὸ ἐμῶν χωρίον. νύνδε ἄρω τοὺς ἀγροὺς τῷδε τὸ καλλεῖται ἄροτρον.

Σελ. ὅταν ἄροις τοὺς ἀγροὺς τί γιγνέται καὶ τίς καλλῆ;

Γεω. ὅταν ἄρω ἄροτος γιγνέται καὶ καλλομαι ἄροτηρ.

Σελ. τί δρᾷ τὸ ἄροτρον ὅταν ἄροις;

Γεω. ὅταν ἄρω τὸ ἄροτρον ἀνατεμνει τὴν γῆν ἵνα ῥαῶν σπειρῶ τὰ σπέρματα.

Σελ. καταλαμβάνω ἀλλὰ μετὰ τὴν σποραν, τί γιγνεται;

Γεω. οὖν τὰ σιτά φυεὶ καὶ ἐν τῷ θερι, θερίζω. ἀλλὰ διψῆσεις, που. ἔλθε συν μοι ἐς τὴν ἐμου οἰκίαν καὶ δεῖξω σοὶ ὅτι ἐσθίομεν ἐπὶ τῇ χθονι.

Σελ. χάριν οἶδα σοι. διψῶ μαλιστα καὶ πεινώ ἔπειτα ἔλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐφαγον καὶ ἐπίον.

D.

ἦν πότε ἐν τῇ σελήνῃ ἀνθρώπος τις. πολὺ δὲ ἔβλαψε τὸν Δία. ὁ πατήρ οὖν ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν ποδὸς τεταγῶν ἔρριψε ἐκ τῆς σεληνῆς. πᾶν δὲ ἡμᾶρ ἔπεσε, ἅμα δὲ ἡλιῷ κατεδύντι ἀφίκετο ἐς ταυτὴν τὴν γῆν. ἦσαν δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς γεωργὸς καὶ παῖς ὁ παῖς πρῶτον εἶδε καὶ ἐβοήσῃ τῷ πατρὶ “ ἴδου τὸν χελιδόνα.” ἐνόμισε γὰρ εἶναι ὄρνιν “ αὐτῆί νῆ τὸν Ἡρακλέα ” ἀπέκρινε ὁ πατήρ ‘ ἔαρ ἤδη.’ ἄλλα ταχὺ εἶδον αὐτὸν οὐκ εἶναι ὄρνιν ἄλλα ἀνθρώπον πιπτόνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. ἔπεσε δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν ἀλλῷ ἀγρῷ. καὶ ἐδράμε ταχὺ ἐς αὐτὸν ὁ γεωργὸς καὶ εἶπεν αὐτῷ ‘ σὺ, τίς εἶ; καὶ ποδαπὸς; οὐ πότε γὰρ ἐώρακα ἀνθρώπον ὁμοῖον σοῖ.” ἀπεκρίνε ἐκεῖνός “ ἀπὸ τῆς σεληνῆς ἔρχομαι, ἀλλὰ λέγε μοῖ ὅπου εἶμι καὶ σὺ ὅστις εἶ καὶ ὅτι δράς ἐν τουτῷ τῷ ἀγρῷ.” “ ἐν νησῷ ὀνομάζεται ” Ἀγγλη εἶ, φήσι ὁ γεωργὸς ‘ καὶ τοῦτο ἐστὶν ἀροτρὸν. πρῶτον μὲν σπέρματα σπειρεῖ ὁ σπορευς, ἔπειτα δε ἀροῖ ὁ ἀροτῆρ τῷ ἀροτρῷ καὶ τέλος, θεροῦ γενομένου θεριζει τὸν σῖτον ὁ θεριστής. ἄλλα σὺ πῶς ἦλθες ἀπὸ τῆς σεληνῆς ἐνθάδε;’ ‘ ὦ’ ἀποκριεῖ ‘ ὁ Ζεὺς ἔρριψε μὲ.’ ‘ οἴμοι’ φήσιν ὁ γεωργὸς. ἔλθε ἐς τὸ δῶμα καὶ δώσω σοῖ σιτία. οὕτως ὁ ἀπὸ τῆς σεληνῆς ἀνὴρ ἦει σὺν τῷ γεωργῷ ἐς τὸ δῶμα.

ὑστερὸν δὲ ὁ Ζεὺς συγγνωμὴν εἶχε αὐτῷ καὶ ἐλάβε αὐτὸν αὐτίς ἐς τὴν σελήνην. οὕτως ὅταν ὀρώμεν τὴν σελήνην ὀρώμεν καὶ τοῦτον τὸν ἀνθρώπον φερόντα ἐπὶ τῶν ὤμων ἄχθος μέγα κλημάτιδων καὶ ὀπίθεν αὐτοῦ κύνα.

E.

Ζεὺς εἰς τὴν Σελήνην μετὰ τοῦ ἐν τῇ Σελήνῃ κατὰ δαίτα ἔβη, καὶ τοῦ ἐν τῇ Σελήνῃ βλάψαντος ὁ Ζεὺς ἔριψε, ποδὸς τεταγῶν, ἀπὸ τῆς Σελήνης. πᾶν δ’ ἡμᾶρ ἔπιπτε, ἅμα δ’ ἡλιῷ κατέπεσε ἐν Ἀχαΐᾳ. παννύχιος μὲν ἔμεινε ἐν ἀγρῷ, ἅμα δε ἐῷ εἶδε γεωργὸν τίνα ᾧ πάντα τὰ γενόμενα ἔλεγε. “ οἴ μοι τοῦ ἀνθρώπου ἔλεξε ἔβλεψα σε ἔχθες καὶ ἔλεξα παιδί τίνι, ‘ ἴδου χελιδόνα μεγίστην νῦν ἔξομεν ἔαρ.’ ” “ πῶς ἄτοπη Σελήνη! ” ἔλεξε ὁ ἀπὸ τῆς Σελήνης, “ τί ἐστὶ τούτο ; ” “ τούτο ἄροτρον ἴστί, καὶ τῷ ἀρότρῳ ἀροῖ ὁ ἀροτρεὺς, ὅταν δε ἀροῖ ὁ ἀροτρεὺς ἀροτρῷ ἄροτος γίννεται. ” “ ἀλλὰ διὰ τί ἀροῖ ὁ ἀροτρεὺς ; ” “ ἵνα σπειρῇ

σπέρματα ὁ σπορεύς, ὅταν δε σπειρῆ σπέρματα ὁ σπορεύς σπόρος γίγνεται.”

“ ἀλλὰ διά τί σπειρεῖ ὁ σπορεύς;”

“ ἵνα θερίζῃ ὁ θερίστης τὰ σῖτα, ὅταν δε θερίζῃ ὁ θερίστης τὰ σῖτα θέρος γίγνεται.”

“ ἀλλὰ διά τί θερίζει ὁ θερίστης;”

“ ἵνα ἐσθίωμεν τὰ σῖτα.”

“ ὦ ποποῖ! οὐ καταλαμβάνω ταύτην τὴν Σελήνην.”

“ οὐ Σελήνη ἐστὶ ἀλλ’ ἡ γῆ ”

“ οἷ μοι, ἐλπίζω δὴ τὸν Δία βαλεῖν με εἰς τὴν Σελήνην τὴν ἔμου.”

F.

Characters ὁ γεωργός, ὁ υἱός τοῦ γεωργοῦ,
καὶ ὁ σεληνίτης.

ὁ υἱός. ὦ πατερ, ἰδοὺ χελιδόνα!

ὁ πατήρ. ποῦ; (ὁ σεληνίτης προσπίπτει ἀπο τοῦ οὐρανοῦ)
τίς εἶ; οἷ μοι του ἀνθρώπου!

ὁ σελ. οὐκ ἀνθρώπος εἰμί, ἀλλὰ σεληνίτης. ὁ Ζεὺς μέ
έβαλε ἐκ της σελήνης. πᾶν δ’ ἡμαρ προσέπεσον, και νυν ποῦ
εἰμί;

ὁ γεωρ. ἐν τη Ἀγγλια εἶ, οὗτοι οἱ ἀγροὶ οἱ ἐμοῦ εἰσίν.

ὁ σελ. ἀλλὰ τίνα ἐστὶ ταῦτα;

ὁ γεωρ. τοῦτο ἐστὶν ἀρότρον

ὁ σελ. τί δρᾶς ἀρότρῳ;

ὁ γεωρ. ὁ ἀροτήρ ἀροῖ τῷ ἀρότρῳ

ὁ σελ. ὅταν ἀροῖ, τί γίγνεται;

ὁ γεωρ. ὅταν ἀροῖ ἄροτος ἐστίν. ταῦτα σπέρματα ἐστί.

ὁ σελ. τί δρᾶς τοῖς σπέρματις;

ὁ γεωρ. ὁ σπορεύς σπείρει τοῖς σπέρματις.

ὁ σελ. ὅταν ὁ σπόρευς σπείρῃ τί γίγνεται;

ὁ γεωρ. σπόρα γίγνεται

ὁ σελ. ἀλλὰ τότε τι γίγνεται;

ὁ γεωρ. θέρος γίγνεται, και ὁ θερίστης θερίζει το θέρος.
ἀλλὰ συ ἠρώτησας πολλα ἐρωτήματα, νυν δε ἔλθε μοι, καί ἐσθίε
ἄριστον, πεπεῖνηκας γαρ.

ὁ σελ. πεπεῖνηκα, καί ἐλεύσομαι σοῖ ἀσμενῶς.

G.

ὁ ἐν τῇ σελήνῃ ὀνομάζεται ὁ σεληνίτης καὶ ποτὲ Ζεὺς ὀχθήσας ἔριψε τὸν σεληνίτην τεταγὼν ποδὸς ἀπὸ βηλοῦ θεσπέσιος: πᾶν δ' ἡμαρ ἐφέρετο, ἅμα δ' ἠλίῳ καταδύντι κατέπεσεν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆν. γεωργὸς δὲ ἐγεωγησε τοὺς ἄγρους καὶ, “ἰδοῦ,” φησι, “χελιδόνα νῆ τὸν Ἑρακλέα: ἔαρ ἤδη ἔρχεται.”

καὶ ὁ σεληνίτης ἐν ἓνι τῶν ἄγρων τῶν τοῦ γεωργοῦ κατέπεσεν, φῆσι δὲ “χαῖρε!” “χαῖρε,” ἔφην ὁ γεωργός, “τίς εἶ;” “ἐγὼ σεληνίτης εἶμι, καὶ συ;” “ἐγὼ γεωργός εἶμι.” “τί ἐστὶν γεωργός.” “ἐστὶν ὅστις ἀν γεωγῆ.” “πότε γεωργεῖς;” “γεωργέω τοῦ ἡρὸς.” “καὶ τί ἐστὶν τοῦτο;” “εἰσὶν οἱ μοῦ ἄγροι: ἐστὶν τὸ μοῦ χωρίον.” “τί δράς.” “ἐγὼ σπείρω;” “τί σπειρεῖς;” “σπειρῶ σπέρματα: ὅταν σπέρματα σπείρῃ τίς σπορεὺς, σπορὰ γίγνεται.” “καὶ τί ἐστὶ τοῦτο;” “ἐστὶν ἄροτρος καὶ ἀρύω τῷ ἀρότρῳ.” “ὅταν ἄροις τί γίγνεται;” “ἄροτος γίγνεται, ὅταν ἀροτῆρ τῷ ἀρότρῳ ἀροῖ.” “τί δράς ἐν τῷ θέρῳ;” “ἐγὼ θερίζω καὶ θέρος γίγνεται.” “καὶ πῶς ὀναμάζει;” “θερίστης ὀναμάζομαι.” “κάρην οἶδα σοῖ, χαίρω δὲ σ' εὐτυχοῦντα: χαίρων ἴθι, χαίρω ἀκούσας.” “χαίρων ἴθι,” ἔφην ὁ γεωργός.

H.

ὁ γεώργος ἔσπειρε τὰ σπέρματα, σπορεὺς γὰρ ἦν. ἰδοῦ μικρότατος ἄνηρ ἀνηλθεν, εἶχε σκήπτρον ἄργυρου ἐν τῇ χειρὶ. “χαῖρε” ἔλεγεν ὁ γεωργος θαυματομενος ἄλλα ὁ ἄνηρ οὐκ ἐγνώτην Ἑλληνικὴν γλωτταν καὶ οὐκ ἔφη τῷ γεώργῳ. μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεγον τοῖς σημείοις, “ἐγὼ” ἔφη ὁ μικρότατος ἄνηρ “σεληνίτης εἶμι. καὶ ὅτι μεταλλῆσα τὰ ἄστρα ὁ μέγιστος Ζεὺς ἐρίψεν ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βήλου σηληναιῶν πᾶν δὲ ἡμαρ φερὸμην καὶ νῦν ἐν αὐτῇ τῇ γῆ κατέπεσον καὶ ἰδῶν τοδε καὶ σε ἀνηλθον” “θαυμάζω μαλιστα” ἔφη ὁ γεωργος καὶ ἠνυχστο τῷ Διι. “ἄλλα τίνα ἐστὶ ταῦτα” ἔφη ὁ σηληνιτης “οὐ γινώσκω ἔν.” “πασα ἡ γῆ ἐστὶν οἱ ἄγροι μοῦ καὶ ἐγὼ γεώργος εἶμι. τοῦτο ἐστὶν ὁ ἀροτρον ὡς ὁ ἀρότηρ ἄροι” “χαρὶν οἶδα σοι” ἔφη ὁ σηληνιτης καὶ μαθησομαι τὴν Ἑλληνικὴν γλωτταν ὡς ταχίστα.